

Arrest

nr. 171 269 van 5 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juli 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 mei 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 1 juli 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [M.]

voornaam : [Q.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, werd op 28.05.2016 aangetroffen te Antwerpen en was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en van een inreisverbod (13sexies). Hij werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis, waar hij op 30.05.2016 een asielaanvraag indiende. De betrokkene legde geen documenten voor. Hij legde twee documenten voor : een besluit van aanstelling als veiligheidsagent en een bewijs van aansluiting bij de Sociale Raad van Kodaman.

Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat de betrokkene op 26.04.2016 asiel vroeg in Bulgarije en op 08.05.2016 in Hongarije.

De betrokkene werd gehoord op 02.06.2016 en stelde dat hij Afghanistan op 15.03.2016 verliet. Hij reisde vervolgens via Pakistan en Iran naar Turkije. Na een verblijf van vijf dagen in Turkije vervolgde hij zijn weg naar een hem onbekend land, waar hij werd aangehouden en waar hij vervolgens vijftien dagen in een detentiecentrum verbleef. Bij vrijstelling kreeg hij naar eigen zeggen een document en de boodschap het grondgebied te verlaten mee. De betrokkene kwam hierna terecht in een tweede hem onbekend land, waar hij drie à vijf dagen doorbracht in een detentiecentrum. Ook hier werd hem bij vrijlating gezegd dat hij het land diende te verlaten. Vervolgens trok de betrokkene via andere hem niet bekende landen verder door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 27.05.2016 aankwam. De betrokkene voegde toe dat zijn vingerafdrukken werden genomen in het eerste en tweede onbekende land en dat het mogelijk is dat er een verzoek voor internationale bescherming werd geregistreerd.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij hoorde dat België een goed land is om asiel te vragen.

In een geschreven verklaring dd. 28.06.2016 verklaarde de betrokkene dat hij in Bulgarije als een dier werd behandeld, drie dagen geboeid in een cel doorbracht en dat zijn geld, gsm en andere bezittingen werden afgenomen. Hij uitte vanwege die redenen verzet tegen een overdracht aan Bulgarije.

Op 02.06.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 17.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere

lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije als een dier werd behandeld, maar duidde de volgens hem onmenselijke omstandigheden echter niet. Wat de verklaarde inbeslagname van zijn geld en gsm betreft merken we op dat de betrokkene niet aannemelijk maakte dat hij hieromtrent geen klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

Dat Bulgarije in het verleden niet in staat bleek de grondrechten van verzoekers van internationale bescherming te verzekeren betwisten we niet. Het UNHCR detecteerde begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers en riep daarop op tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd was. Het stelde toen onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

We merken op dat het UNHCR in het rapport van april 2014 opriep tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een volgens zijn verklaringen in 1981 geboren man, wiens gezin in Afghanistan verblijft. De betrokkene stelde last te hebben van pijn aan de rechterschouder en dit ten gevolge van slagen die hij kreeg onderweg naar België. Hij maakte geen gewag van andere gezondheidsproblemen. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen.

Betreffende de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming benadrukken we dat in de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet

aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de "Dublin-terugkeerder" worden overgebracht naar een detentiecentrum. De Bulgaarse instanties stemden op 17.06.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 :

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 :

"In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.". Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We betwisten niet dat het boven geciteerde AIDA-rapport zich erg kritisch uitlaat over de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de condities in de opvangcentra in Bulgarije. Het stelt dat de procedure eerder verslechterde dan verbeterde ("Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated", pagina 11) en bestempelt de materiële omstandigheden in de opvangcentra als ontoereikend ("Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory", pagina 12). Verder wordt onder meer de problematische toegang tot juridische bijstand en informatie gelaakt. Ook in de onderzoeksnota van ECRE en ELENA (European Legal Network Asylum) van februari 2016 betreffende de opvangcondities, detentie en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije worden gelijkaardige bezorgdheden geuit.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde rapporten van AIDA en ECRE/ELENA leren dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten en dat zich soms incidenten voordoen wat betreft de behandeling van asielzoekers in Bulgarije. We merken op dat het bovenvermelde AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat een informatiebrochure in een aantal talen wordt verstrekt ("The law does not specify whether the information should be provided orally or in writing, but in practice the information is always provided to asylum seekers in writing in the form of a leaflet translated in the languages spoken by the main nationalities seeking asylum in Bulgaria, such as Arabic, Farsi, Dari, Urdu, Pashto, Kurdish, English and French", pagina 35-36).

Wat rechtsbijstand en bijstand van tolken betreft beamen we dat vermelde bronnen gewag maken van problemen op dit vlak, maar we wensen tevens op te merken dat de toegang tot deze vormen van bijstand misschien moeilijk is, maar niet onmogelijk en onbestaande. Het toont ons inzien niet aan dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de opvang in zijn algemeenheid dermate ernstige gebreken vertonen dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse instanties.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij reeds van zijn vrijheid beroofd is met het oog op een overbrenging naar Bulgarije. Gelet op het feit dat verweerder dit gegeven bevestigt staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu niet ter discussie.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 13 van de richtlijn van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het verbod op willekeur.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“[...]

2.1. Uit het rapport van 6 januari 2014 van Amnesty International over Bulgarije blijkt dat (Bulgaria : Refugees continue to endure bad conditions) er voor asielzoekers in Bulgarije inadequate opvangomstandigheden heersen en er tekortkomingen zijn in de asielprocedures. Zo stelt het rapport vast dat asielzoekers slapen in tenten, verpauperde gebouwen en transportcontainers, met als zo goed geen toegang tot sanitaire voorzieningen. Er zijn slechts een beperkt aantal bedden voorradig waardoor de meeste asielzoekers op dunne matrassen op de vloer moeten slapen. Bovendien stelt het rapport vast dat er een gebrek is aan mogelijkheden voor asielzoekers om zich te wassen, waarbij er als voorbeeld wordt aangehaald dat er 6 douches zijn voor duizend mensen. Ook het gebrek aan voedsel wordt vastgesteld. Het rapport stelt in concreto vast dat de opvangvoorzieningen in Bulgarije overbevolkt zijn, dat er een gebrek is aan sanitaire voorzieningen, dat er gebrek is aan voedsel en onvoldoende toegang tot medische en psychologische hulp. Daarenboven verklaart het rapport dat het Bulgaars asielsysteem erin faalt om tijdelijk en ongehinderd toegang te verlenen tot de asielprocedure. Het rapport stelt voorts vast dat vluchtelingen worden behandeld (vastgehouden) als illegale immigranten en geen effectieve registratie noch onderzoek do en van de asielaanvragen.

2.2. Het rapport van Human Rights Watch van 18 september 2014 over Bulgarije *Bulgaria : New Evidence Syrians forced back to Turkey* stelt vast dat de Bulgaarse Politie Syrische asielzoekers slagen toebrengt en hen dwingt terug naar Turkije te gaan. Hieruit volgt dat de Bulgaarse autoriteiten asielzoekers mishandelen. Het feit dat het rapport zich richt tot Syrische asielzoekers doet geen afbreuk aan het feit dat een dergelijke behandeling van toepassing kan zijn op alle asielzoekers in Bulgarije.

2.3. Het ECRI rapport van 16 september 2014 (*ECRI report on Bulgaria (Fifth monitoring cycle)*) (cfr. p. 27, nr. 102 van dat rapport) stelt vast dat de asielcentra overbevolkt zijn of dat asielzoekers worden opgevangen in gesloten centra. Het rapport stelt verder vast dat asielzoekers worden ondergebracht in tenten, containers en verpauperde gebouwen. De omstandigheden zijn er erbarmelijk met inadequate voedsel- en hygiënische faciliteiten, zo goed als geen medische hulp en geen toegang tot psychologische hulp of vertaaldiensten. Het rapport spoort Bulgarije aan om asielzoekers en vluchtelingen toegang te verlenen tot fatsoenlijke levens- en opvang omstandigheden. Het rapport tenslotte spoort Bulgarije aan om haar grenspolitiek te wijzigen om te voldoen aan de vereisten van het Vluchtelingenverdrag.

2.4. Het AIDA- rapport van mei 2014 over Bulgarije stelt een overbevolkingspolitiek vast in de opvangcentra (zie p. 29 van dat rapport) en stelt vast dat het maandelijks bedrag dat wordt toegekend aan een asielzoeker 33,23 EUR bedraagt, dit bedrag wordt unaniem bekritiseerd door UNHCR en vluchtelingen NGO's in die zin dat het ontoereikend is om te kunnen voldoen aan de meest primaire voedselbehoeften (zie p. 29-van dat rapport).

2.5. Meer recente rapporten bevestigen voorgaande tekortkomingen, m.n.:

Amnesty International, Fear and Fences: Europe's Approach to Keeping Refugees at Bay, 17 November 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5652e0764.html>
Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, Report to the Bulgarian Government on the visit to Bulgaria carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 13 to 20 February 2015, 12 November 2015, CPT/Inf (2015) 36, available at: <http://www.refworld.org/docid/5666f6b54.html>

"In the course of the 2015 visit, the delegation received a significant number of allegations of deliberate physical ill-treatment of persons detained by the police; the number of such allegations had not decreased since the 2014-visit but was even on the rise in Sofia and Burgas. The alleged ill-treatment generally consisted of slaps, punches and kicks, as well as blows with truncheons to various parts of the body, in some cases while being handcuffed. In a few cases, the delegation gathered medical evidence consistent with allegations."

Council of Europe: Commissioner for Human Rights, Comments of the Bulgarian Government to the report of the Commissioner for Human Rights following his visit to Bulgaria on 9-11 February 2015, 16 July 2015, CommDH/GovRep(2015)6, available at: <http://www.refworld.org/docid/55afbfa24.html>

2.6. Ook het laatste Aida Rapport van Oktober 2015 bevestigt voorgaande tekortkomingen (pp. 28-29):
"Individualised guarantees Bulgaria does not seek individualised guarantees that the asylum seekers will have adequate reception conditions upon transfer in practice. It is a general understanding within the national stakeholders that the reception conditions in the countries of transfer, e.g. in 2015 - Germany, Denmark, Sweden, are much better in most aspects than the local ones.

Transfers

In cases where another Member State accepts the responsibility to examine the application of an asylum seeker who is in Bulgaria, the transfer is implemented within 2 months on average.

Asylum seekers are usually not detained upon the notification of the transfer. However in certain cases, transferred asylum seekers can be detained for up to 5 days before the transfer as a precautionary measure to ensure their timely boarding of the plane. In all cases the transfer is carried out without an escort. It should be noted that in practice asylum seekers sometimes agree to be detained for a couple of days before the flight to the responsible Member State as this is the only way for them to avoid any procedural problems that can delay their exit.

Asylum seekers to be transferred under the Dublin Regulation to another Member State are given a written decision stating the grounds for applying the Dublin Regulation and the right to appeal the transfer to the other Member State before the court. However, asylum seekers are not informed of the fact that requests have been made for taking back/taking charge to the Member State deemed responsible, nor of any progress made with regard to such requests, unless the applicant themselves requested the transfer and/or provided due evidence in this respect.

The situation of Dublin returnees

On 2 January 2014 the UNHCR issued a paper that assesses the prevailing reception conditions and asylum procedures in Bulgaria, including the situation for people transferred to Bulgaria under the Dublin Regulation.⁸⁰ The paper noted that existing gaps in the national asylum system had worsened following an exponential rise in the numbers of the new arrivals in Bulgaria since the autumn of 2013, with a serious impact on affected asylum seekers. UNHCR concluded that asylum seekers in Bulgaria faced a real risk of inhuman or degrading treatment, due to systemic deficiencies in both the reception conditions and asylum procedures and urged other EU Member States to halt all transfers of asylum seekers to Bulgaria pursuant to the Recast Dublin Regulation where it applied. On 15 April 2014, UNHCR lifted its call for all Dublin transfers to Bulgaria to be suspended in light of the improvements in the asylum system and reception conditions that were achieved with the support of UNHCR, EASO and non-governmental stakeholders. Nevertheless, it continued to raise concerns with respect to access to the territory, inadequate reception conditions in two of the centres; the lack of systematic identification of vulnerable asylum seekers, and in particular (unaccompanied) children, and of a system to respond to their needs; the quality of decisions on asylum applications and procedures; and the absence of an integration programme for those who have been granted a protection status. UNHCR expressed particular concern that "in the absence of a solid strategy and sustainable programme to ensure access to livelihoods, affordable housing, language acquisition and effective access to formal education for children, beneficiaries of international protection may not have effective access to self-reliance opportunities and thus may be at risk of poverty and homelessness".⁸¹ UNHCR therefore acknowledged that, despite the improvements, there may be reasons that preclude transfer to Bulgaria under the Dublin Regulation 'for certain groups or individuals'. In particular, UNHCR recommends particular vigilance with respect to the transfer of asylum seekers with specific needs and vulnerabilities. It also remains concerned over the sustainability and the consolidation of the efforts undertaken in the medium and longer-term.

Both ECRE and Amnesty International called for the continued suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria in light of the fact that inadequate conditions in parts of the reception system and deficiencies in the asylum procedure continue to remain, while also the sustainability of improvements to the asylum system in Bulgaria in the longer term is questionable.⁸²

According to SAR as of 30 September 2015, 6963 requests under Dublin Regulation are pending.⁸³ In comparison, 7851 requests were made in 2014.⁸⁴ The number of Dublin returns actually implemented to Bulgaria remain quite low in 2015 as it consists just 2.6% (178 returns) of all requests made since the beginning of the year.

Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return. Prior to the arrival of Dublin returnees, SAR informs the Border Police of the expected arrival and whether the returnee should be transferred to asylum reception centre or to an immigration detention facility. This decision depends on the phase of the asylum procedure of the Dublin returnee as outlined below. Hence, if the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, he is transferred to a SAR reception centre because SAR usually suspends an asylum procedure when an asylum seeker leaves Bulgaria before the procedure was completed. If a Dublin returnee's- asylum application was rejected in-absentia, but not served to the asylum seeker before he had left Bulgaria, the returnee is transferred to an asylum reception centre. If, however, the Dublin returnee's asylum application was rejected with a final decision before he had left Bulgaria, or the decision was served in absentia and therefore became final, the returnee is transferred to one of the detention- immigration facilities, usually to the detention centre in Sofia (Busmantsi), or to Lyubimets detention centre (near the Turkish border). Parents are usually detained with their children. In exceptional cases children may be placed in child care social institutions while their parents are detained in immigration facilities, in cases when an expulsion order on account of national security threat is issued to any of the parents.

Even when a Dublin returnee is formally accepted into Bulgaria under Article 13 of the Dublin-Regulation (indicating no prior asylum application in Bulgaria), it could be the case that this person most probably has already been given an "application number" by SAR in Bulgaria but the application had not been formally registered, as had happened during the "emergency period" of late 2013 - early 2014 when registration of individuals who entered Bulgaria during the said period was usually delayed for a period longer than 6 months. According to the national legislation, there is a practical gap of an unspecified period of time between the lodging of an asylum application and the physical registration of the applicant by SAR, contrary to the Article 6 of the Reception Conditions Directive.

There are situations where asylum seekers, including Dublin returnees, forfeit their right to social assistance and accommodation. Usually, it is on the request of the asylum seeker in order to be allowed to live outside the reception centres, effectuated before they travelled to the returning country. This right can be forfeited by SAR, if asylum seekers have left the reception centre for more than three days

without prior and due notice, which is a common Dublin cases situation. However, vulnerable applicants, especially families with small children, are generally accommodated upon the Dublin return in spite of this. There is no procedure to assess vulnerability, and the term 'vulnerable applicants' in practice is applied in general to families with small children and individuals with disabilities. For those who had opted to reside in an external address at their own expense by signing a declaration to this effect forfeit their right to accommodation and social benefits during the asylum procedure. If a Dublin returnee had signed such a declaration, it still applies when he is returned to Bulgaria and he will normally not be able to access accommodation in SAR reception centres or social benefits upon return".

2.7. Ook de ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria van februari 2016 (pp. 8-9) bevestigt voorgaande tekortkomingen:

"Reception conditions

29. The worsening of reception since 2014 has been relied upon by domestic courts in their findings of a lack of humane reception conditions in the country. Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare.⁶²

30. Equally, degrading reception conditions have been reported by FRA who documented a complete absence of water and central heating in Ovcha Kupel reception centre for the period of November 2015 as well as an ongoing and consistent lack of medical care and supplies in all reception centres. Accounts of scabies, lice and bedbugs prevail in reports as does the detention of unaccompanied children and their placement in rooms with unrelated families or adults.⁶³

31. On the basis of ongoing substandard material conditions for asylum seekers in Bulgaria, ECRE has consistently maintained its call for suspending transfers to the country.⁶⁴ Reliance on the UNHCR lifting of the temporary general ban on transfers to Bulgaria on grounds that reception conditions had improved ⁶⁵ merits renewed attention especially since the SAR has retroactively ceased the provision of a monthly financial allowance to asylum seekers in reception centres.⁶⁶ Set against a reception matrix whereby food does not meet nutritional guidance and is provided irregularly with recorded gaps lasting months in its provision due to managerial errors and failure to secure funding, arguments relating to the lack of sustainability of improvements and degrading treatment have abounded in more recent jurisprudence.⁶⁷ Indeed, during these periods of time the responsibility to furnish sustenance has been squarely placed upon the shoulders of charities and NGOs, in contradiction to the obligation of States under European Social Charter as confirmed by the European Committee of Social Rights and domestic jurisprudence.⁶⁸

32. Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention-violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times.⁶⁹".

3. In onderhavig geval is verzoeker een jonge alleenstaande Afghaanse man die richting België reisde om aldaar uiteindelijk asiel te verkrijgen. Dit teneinde de schrijnende situatie in Afghanistan te ontvluchten en alhier een nieuw leven te kunnen opbouwen. Hij wordt naar Bulgarije verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(l)b van Verordening 604/2013.

In het licht van de actuele asielpolitiek in Bulgarije kan worden aangenomen dat verzoeker een groot risico loopt om gerepatrieerd te worden naar Afghanistan.

Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat er in de praktijk slechts een klein percentage van Afghaanse asielzoekers ook effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend. Bovendien zal verzoeker in Bulgarije worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling zoals uit bovenstaande rapporten blijkt.

Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welke stad in Bulgarije verzoeker zou worden gestuurd waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaald stad na is gegaan.

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan :

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;
- (ii) geen passende accommodatie voor Afghaanse asielzoekers;
- (iii) inadequate levensstandaard ;
- (iv) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;
- (v) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag.
- (vi) de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten,
- (vii) hoge risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting,
- (viii) een verwijdering naar Afghanistan voordat haar asielmotieven worden onderzocht,
- (ix) procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door Bulgaarse Politiediensten,
- [xi] schending van het non-refoulement verbod
- (xii) het voorwerp uitmaken van push-backs

Amnesty International, *Fear and Fences: Europe's Approach to Keeping Refugees at Bay*, 17 November 2015, EUR 03/2544/2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5652e0764.html>

Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, *Report to the Bulgarian Government on the visit to Bulgaria carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 13 to 20 February 2015*, 12 November 2015, CPT/Inf (2015) 36, available at: <http://www.refworld.org/docid/5666f6b54.html>

Council of Europe: Commissioner for Human Rights, *Comments of the Bulgarian Government to the report of the Commissioner for Human Rights following his visit to Bulgaria on 9-11 February 2015*, 16 July 2015, CommDH/GovRep(2015)6, available at: <http://www.refworld.org/docid/55afbfa24.html>

Verzoeker gaf zelf aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij als een dier behandeld werd in Bulgarije, drie dagen geboeid in een cel doorbracht en dat zijn financiële bestaansmiddelen alsook zijn gsm en andere bezittingen werden afgenomen. Omwille van deze redenen uitte hij verzet tegen een overdracht aan Bulgarije. Bovendien bevestigt de bestreden beslissing dat de opvangsomstandigheden en procedures tot internationale bescherming in Bulgarije ontoereikend zijn en dat de situatie verslechtert.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering; in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Bulgarije een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Bulgarije te verwijzen. Indien België verzoeker naar Bulgarije verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

2.3.2. Verweerder werpt het volgende op:

“[...]

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na gedegen onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Verweerder laat gelden dat de in casu bestreden beslissing geheel terecht werd genomen door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging, waarbij zij zich heeft gesteund op toonaangevende bronnen van onafhankelijke organisaties.

Verzoekende partij steunt zich voorts op rapporten uitgaande van het Human Rights Watch van september 2014, ECRI (september 2014), UNHCR (juli 2015), en het Aida rapport (mei 2014).

De verzoekende partij meent dat er op basis van de rapporten kan gesteld worden dat er een grote kans is op refoulement naar Afghanistan en opvang in mensonwaardige omstandigheden in Bulgarije.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing haar elke kans zou ontnemen om bescherming te krijgen als vluchteling of onder het statuut van subsidiaire bescherming.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

“2.3.4.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublingehoor, stelde geen redenen te hebben, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Bulgarije - zouden kunnen rechtvaardigen. Zij maakte dus geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Bulgarije persoonlijk zou hebben ondervonden. Immers het was niet haar bedoeling in Bulgarije te blijven, ze wachtte op een geldtransfer van haar familie om verder te reizen en in afwachting sloot ze zich aan bij een groepje van 5 Eritrese vrouwen. 2.3.4.7. De verzoekende partij beperkt haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten betreffende de situatie van asielzoekers in Bulgarije, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat zij bij overdracht naar Bulgarije omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.” (RvV nr. 134 481 van 2 december 2014)

In de bestreden beslissing wordt bovendien uitvoerig gemotiveerd inzake de overdracht aan Bulgarije, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris niet blind blijft voor eventuele problemen in Bulgarije-in weerwil van hetgeen de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen- doch hier in concreto op ingaat in de bestreden beslissing. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekende partij niet behoorlijk zal worden opgevangen in Bulgarije en haar asielaanvraag daar niet behoorlijk zou worden onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar de beweringen als zou de verzoekende partij tot een kwetsbare groep behoren die riskeert systematisch het voorwerp te zullen uitmaken van een mensonwaardige behandeling en refoulement naar Afghanistan :

“Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1990 geboren man wiens zwangere echtgenote in Afghanistan verblijft. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid. We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden

gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

“De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke” (RvV nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Verzoekende partij moet aannemelijk maken dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft en het bovendien voldoende concreet en aantoonbaar maken. Dit is niet het geval.

Verzoekende partij beperkt zich uitsluitend tot verwijzingen naar algemene rapporten en a posteriori verklaringen in het gesloten centrum.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bovendien in het arrest nr. 152.842 dd. 18.09.2015 terecht vastgesteld dat met een verwijzing naar deze rapporten op het eerste zicht niet aannemelijk wordt gemaakt dat de Bulgaarse autoriteiten zonder meer op systematische wijze gebruik zouden maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn.

Verweerder laat gelden (onder verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing) dat, terwijl de auteurs van het AIDA-rapport geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije, het UNHCR oordeelde dat de door de Bulgaarse instanties geleverde inspanningen mits een omzichtige benadering van kwetsbare personen en groepen een hervatting van overdrachten toeliet:

“Het UNHCR detecteerde begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde toen onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat

personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).”

En ook :

“Betreffende de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming benadrukken we dat in de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.”

Uw Raad oordeelde reeds dat op basis van het AIDA en UNHCR rapport geen bezwaar bestaat voor een verwijdering naar Bulgarije (zie R.v.V. nr. 149 347 van 9 juli 2015).

De gedateerde rapporten waaruit de verzoekende partij citeert, bewijzen evenmin dat de opvangstructuren in Bulgarije ernstige tekortkomingen zouden vertonen.

In het meer recente AIDA rapport werd immers uitdrukkelijk bevestigd dat er aanzienlijke verbeteringen werden doorgevoerd in de opvangvoorzieningen en procedurele waarborgen tijdens de asielprocedure zodat niet meer kan worden gesteld dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen als gevolg van de toestroom aan asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico is op een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij blijft in gebreke de in het AIDA rapport gedane besluit te weerleggen met recente bronnen die de huidige situatie in Bulgarije beschrijven. De tekortkomingen die in het AIDA rapport worden weerhouden zijn immers niet dermate ernstig dat er bij een gebeurlijke overdracht een schending zou kunnen worden weerhouden van artikel 3 EVRM.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft hierbij een zeer grondig onderzoek gevoerd, en de weerhouden tekortkomingen in het AIDA rapport met een kritische blik bekeken. Zulks kan niet ernstig worden ontkend door de verzoekende partij.

Het loutere feit dat op heden opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De beschouwingen van de verzoekende partij overtuigen aldus niet, en tonen geenszins aan dat er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen in het opvangcircuit. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging beantwoordde dienaangaande op een gedegen wijze alle door de verzoekende partij opgeworpen becommernissen nopens de opvang, dit middels het verwijzen naar toonaangevende en recentere bronnen.

Noch maakt de verzoekende partij geloofwaardig dat hijzelf niet de nodige opvang en bescherming kon verkrijgen tijdens zijn verblijf in Bulgarije.

Terwijl dient te worden benadruk dat de Bulgaarse autoriteiten zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de terugname van de verzoekende partij.

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Spaanse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overname van de verzoekende partij onder artikel 12 (4) van de Dublin-III-

Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming bij de Spaanse autoriteiten zal kunnen indienen. De verzoekende partij levert op het eerste gezicht geen beging van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Spanje, omwille van omstandigheden eigen aan haar geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Spanje, het risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.” (R.v.V. nr. 143.052 dd. 13.04.2015)

Uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de verschillende bronnen heeft bestudeerd en heeft kunnen besluiten dat uit het AIDA-rapport kan worden afgeleid dat er zich geen ernstige tekortkomingen (meer) voordoen in de asielprocedure en de daaraan gekoppelde opvang.

Aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kan geen onzorgvuldigheid en/of onredelijkheid worden verweten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS nr. 101.624 van 7 december 2001).

Er werd terecht besloten tot afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.”

2.3.3. De Raad dient allereerst op te merken dat uit het administratief dossier dat door verweerder werd overgemaakt – zo al kan worden gesproken van een “dossier” – geen documenten terug te vinden zijn waaruit kan worden afgeleid dat verzoekers asielaanvraag werd genoteerd, dat formeel werd vastgesteld dat hij voorheen een asielaanvraag in Bulgarije indiende, dat een terugnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten werd verzonden en dat dit verzoek werd ingewilligd. Ook het gehoorverslag was initieel niet aan de Raad overgemaakt en werd pas zes minuten voor de aanvang van de terechtzitting doorgemailed ondanks het feit dat verweerder twee dagen voordien reeds op de hoogte was gebracht van de datum van de terechtzitting. Ook de verslagen waarnaar in de bestreden beslissing tot weigering wordt verwezen door verweerder zijn niet opgenomen in het neergelegde administratief “dossier”.

Verweerder kan derhalve niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de vaststellingen waarop hij zich baseert steun vinden in het administratief dossier.

Daarnaast moet worden gesteld dat indien een aantal feitelijke vaststellingen al correct zouden zijn – verzoeker betwist immers niet dat hij een asielaanvraag in Bulgarije indiende en dat de Bulgaarse autoriteiten een door verweerder verzonden terugnameverzoek inwilligden – prima facie toch niet blijkt dat verweerder op een kennelijk redelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat verzoeker geen reëel risico loopt om in Bulgarije te worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Uit de uiteenzetting van verweerder blijkt namelijk dat de Bulgaarse autoriteiten in het verleden niet in staat bleken om de grondrechten van asielzoekers te verzekeren en dat het UNHCR begin 2014 een aantal ernstige tekortkomingen detecteerde “in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers” en daarom opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. Verweerder stelde verder dat het UNHCR in april 2014 een aantal opmerkelijke verbeteringen vaststelde inzake de leefomstandigheden in de opvangcentra in Bulgarije en wat betreft de wijze waarop de asielprocedure was georganiseerd, waardoor “een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd was”, doch dat toch nog enige omzichtigheid geboden was en dat uit een meer recent verslag blijkt dat de procedure ondertussen weer verslechterde, dat de materiële omstandigheden in de opvangcentra “ontoereikend” zijn, dat er een probleem is om juridische bijstand te krijgen en dat “zich soms incidenten voordoen wat betreft de behandeling van asielzoekers in Bulgarije”. Aangezien na een initiële verbetering van de opvangsituatie van asielzoekers en de wijze waarop asielaanvragen worden

behandeld nu weer een verslechtering van de situatie kan worden vastgesteld kan niet zonder meer in redelijkheid worden geconcludeerd dat mag worden aangenomen dat er geen bezwaren meer zijn tegen een overdracht van asielzoekers naar Bulgarije. Uit de door verzoeker aangebrachte passages uit internationale verslagen blijkt daarenboven dat de Bulgaarse autoriteiten er in bepaalde periodes zelfs niet in slagen om asielzoekers te voorzien van voldoende voedsel en dat zij worden ondergebracht in opvangcentra met onaanvaardbare hygiënische condities. Verweerder erkent ook dat het voor asielzoekers moeilijk is om juridische bijstand te krijgen en het niet evident is om over een tolk te beschikken. Hij minimaliseert deze problematiek door aan te geven dat het de toegang tot tolken en juridische bijstand *“niet onmogelijk of onbestaande”* is. Een toegang tot tolken is evenwel essentieel om een deugdelijk onderzoek van een asielprocedure te kunnen doorvoeren. Een asielaanvraag kan immers niet zorgvuldig worden onderzocht indien de aanvrager niet wordt begrepen. In dit verband moet er tevens op worden gewezen dat verzoeker aanvoert dat *“er in de praktijk slechts een klein percentage van Afghaanse asielzoekers ook effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend”* en het niet uitgesloten is dat deze, niet ter discussie staande, vaststelling samenhangt met de in de door verzoeker vermelde problemen in de asielprocedure.

Verweerder kan zich niet verschuilen achter het feit dat het UNHCR hem niet adviseerde om de overdrachten aan Bulgarije opnieuw op te schorten. Hij dient zelf de situatie in Bulgarije te onderzoeken en uit de inlichtingen die aan de Raad ter kennis werden gebracht blijkt dat andere organisaties het wel degelijk aangewezen achten om geen asielzoekers aan Bulgarije over te dragen en dat zij dit standpunt onderbouwen met concrete vaststellingen inzake gebreken in onder meer de opvang van asielzoekers. Verzoeker heeft hierbij verwezen naar een rapport van februari 2016, waarvan niet blijkt dat het kan worden beschouwd als oud of achterhaald.

Verweerder kan ook bezwaarlijk stellen dat verzoeker niet zelf heeft aangegeven dat hij in Bulgarije incorrect werd behandeld of dat hij in ieder geval niet duidde met welke onmenselijke of vernederende omstandigheden hij geconfronteerd werd. Verzoeker lichtte toen hij werd gehoord immers toe dat hij werd geslagen en opgesloten en legde vervolgens nog een aanvullende verklaring af waarin hij nader aangaf dat hij een aantal dagen geboeid werd vastgehouden, dat hij *“als een dier werd behandeld”* en dat zijn bezittingen (waaronder geld en een gsm) hem werden afgenomen. Deze verklaringen kunnen niet worden afgedaan als zeer vaag en er kan evenmin worden gesteld dat verzoeker louter verwijst naar allerlei internationale verdragen. Verzoeker heeft verweerder op de hoogte gesteld van zijn persoonlijk wedervaren dat correspondeert met de inhoud van bepaalde verslagen.

De verwijzing van verweerder naar rechtspraak van de Raad waarbij wordt verwezen naar de vroegere situatie in Bulgarije of waarbij de feitelijke situatie niet vergelijkbaar is met deze in voorliggende zaak is voorts niet relevant.

Verzoeker kan op het eerste zicht worden gevolgd in betoog dat de bestreden beslissingen werden genomen met miskenning van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is, in de aangegeven mate, ernstig.

2.4. Inzake de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond stelt verzoeker onder meer dat het risico bestaat dat hij in Bulgarije zal worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten verboden behandelingen en dat hij door de Bulgaarse autoriteiten (zonder deugdelijk onderzoek van zijn asielaanvraag) zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst.

Gelet op de aan de raad voorgelegde citaten uit internationale rapporten en de vaststellingen die werden gedaan bij de bespreking van het middel – en meer specifiek de vaststelling dat verweerder zijn bevindingen dat verzoeker geen reëel risico loopt om in Bulgarije te worden onderworpen aan handelingen die dusdanig zwaarwichtig zijn dat kan worden gesproken van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat de gebreken in de asielprocedure in Bulgarije te verwaarlozen zijn niet deugdelijk zijn onderbouwd en niet blijkt dat hij op een kennelijk redelijke wijze tot deze conclusie kwam – is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voldoende aangetoond.

De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er voldaan is aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

G. DE BOECK